

Irerne sendte deres abort- venlige regering til tælling

Ban Ki-moon på krigsstien igen inden sit exit som FN's generalsekretær

Jérôme Lejeune

Landsbevægelsen Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk græsrodsbevægelse, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere og modtog i 1962 Kennedyprisen. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskabernes Akademi. I slutningen af 1950'erne opdagede han det

ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager Downs syndrom. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var gennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortæller for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningsøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

Fra befrugtningsøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens,
er barnet et menneske, et selvstændigt individ,
genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.
Fra befrugtningsøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske,
som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.
Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker.
Det er unikt og derfor uerstatteligt.
Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning.
Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig
gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.
Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet,
er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.
Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab
i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om alle områder, hvor respekten for menneskelivet er helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke alene med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi og befolkningspolitik.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide. Er du i tvivl, om du magter at gennemføre svangerskabet, eller har du problemer efter en abort – så ring til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller send os en mail: info@rfm.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside www.rfm.dk. Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

Landsbevægelsen Respekt for Menneskeliv

Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby

cvr.nr.: 29685487 • tlf.: 5576 7652 • E-mail: info@rfm.dk

Ved indbetaling af frivillige bidrag til RFM via netbank: FI-nummer (73) 85891774 –
eller: reg. nr. 9218 konto 2073074765 – eller betal online fra hjemmesiden: www.rfm.dk

RFM nyt
37. årgang nr. 1

ISSN 0906-4605 (trykt udgave)
ISSN 2246-4034 (net-udgave)

Bladet udkommer tre gange årligt
og sendes gratis
til alle tilsluttede.
Årligt mindstebidrag 150 kr.
For familier 200 kr.

Redaktion

Torben Riis
ansvarshavende

Redaktionens adresse:
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
Fax 5576 7135
info@rfm.dk

**Henvendelser vedrørende
medlemsskab,
levering af bladet
eller
adresseændring:**

Ettie og Morten Jødal
Præstemarken 18
Sønderup
9541 Suldrup
tlf 9818 3774
morten@joedal.dk
eller
ettie@joedal.dk

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

Tryk:
CoolGray

Lyse og mørke stunder

Engang imellem kan jeg godt blive grebet af et vist mismod over at være redaktør af et blad, som måske egentlig burde hedde "bladet med de dårlige nyheder".

Men sådan er vilkårene, al den stund vi lever i en del af verden, hvor "dødens kultur" har holdt sit indtog og sat sit tydelige præg på samfundet og menneskers adfærd.

Jeg ville naturligvis gerne kunne bringe den glade nyhed om, at Folketinget endelig er kommet til fornuft og har afskaffet loven om fri abort og efterfølgende har taget initiativ til en grundlovsændring, hvor der kommer til at stå, at staten har pligt til at forsvare ethvert menneskes ret til livet fra undfangelsen til en naturlig død. Eller at et enigt Folketing har indstillet al økonomisk støtte til udenlandske organisationer, som propaganderer for og tilbyder abort i den 3. verdens lande.

Men det lader nok vente på sig lidt endnu.

Hermed dog ikke sagt, at der ikke er lyspunkter. F.eks. – som man kan læse i dette blad – at det til dato ikke er lykkedes abortlobbyen trods ihærdige og vedholdende anstrengelser at få FN's generalforsamling til at blåstempe den absurde påstand, at provokeret abort skulle være en menneskerettighed. Eller at det heller ikke er lykkedes eutanasi-tilhængerne eller medierne i dette land at overtale hverken lægerne eller et flertal i Folketinget til at tro på, at det er en god idé at slå syge og gamle mennesker ihjel, som ikke længere bidrager nævneværdigt til samfundsøkonomien.

Så lyspunkter er der, selv om de tegner sig på en mørk baggrund. Det er derfor, vi er her stadigvæk – for at advare mod det mørke, som til stadighed og på adskillige fronter truer med at opsluge retten til livet og dermed i sidste instans også retssamfundet.

Og det er derfor, vi ikke kun bringer de glædelige nyheder, selv om vi på den måde kunne spare både den halve porto og det meste af det papir, som går til at trykke dette blad.

Torben Riis

Storbritannien:

Et skridt tættere på FAGRE NYE VERDEN

**Læg mærke til udtrykket
genom-redigering.
Det kommer vi til at høre
meget mere om i den nærmeste
fremtid**

Begrebet genom-redigering dækker over en række teknikker under stadig udvikling, som gør det muligt for forskerne at foretage præcise ændringer i cellers genetiske materiale. Teknikkerne har vist sig at være effektive i forsøg med dyr. Spørgsmålet er nu, om de også vil kunne anvendes på mennesker – og i den forbindelse også, om det vil være etisk forsvarligt at gøre det.

I efteråret 2006 indgik EU's forskningsministre et kompromis vedrørende stamcelleforskning, der overordnet fastslog, at EU-midler kan bevilges til embryonal stamcelleforskning. Modstandernes pris for at vedtage forslaget var en række forbehold, bl.a. at formålet med forskningen ikke må være at frembringe klonede mennesker, og – hvad der i denne sammenhæng er særligt vigtigt – at det heller ikke må være at ændre et menneskes arvmasse, således at de ændrede arveanlæg vil kunne nedarves.

I denne sammenhæng er det derfor vigtigt at skelne mellem eksperimenter på såkaldt somatiske celler (kropsceller) og på kønsceller. Et indgreb, hvor man foretager ændringer i kropsceller, berører kun den enkelte patient, hvorimod en "redigering" af

kønsceller enten fra mandens sæd, kvindens æg eller fra fostre indebærer, at ændringerne vil blive nedarvet til de pågældendes fremtidige børn. Dette sidste er en problemstilling, der har fået fornyet aktualitet, efter at det britiske HFEA (et uafhængigt organ, der fører tilsyn med forskning og behandling inden for fertilitet og embryologi) har givet grønt lys for et eksperiment på menneskeligt "materiale". I løbet af dette eksperiment vil fostre blive holdt i live i 7 dage for at blive manipuleret og derefter destrueret.

Tilladelsen til at foretage genom-redigering på et foster er den første nogensinde. Der er dog ikke tale om en generel tilladelse. Foreløbig skal den enkelte forsker i hvert enkelt tilfælde indgive en ansøgning, men der er – også i forskerkredse – udbredt bekymring for, at briterne hermed har åbnet en dør på klem for en udvikling, som i det lange løb bliver vanskelig at kontrollere.

Eksempelvis har amerikanske forskere taget afstand fra eksperimentet i en artikel i det internationale tidsskrift *Nature* med overskriften *Don't edit the human germline*, hvor de betegner det som farligt og etisk uacceptabelt – netop med den begrundelse,

at de genetiske ændringer vil kunne nedarves og dermed få uforudsigelige konsekvenser for kommende generationer.

De har fået opbakning fra Francis L. Collins, direktøren for NIH (*National Institutes of Health*), som erklærer, at NIH ikke vil "give bevillinger til nogen som helst former for genom-redigering foretaget på menneskelige fostre." Det er, påpeger han, et spørgsmål, som i årevis er blevet vendt og drejet ud fra mange synspunkter, og som næsten overalt i verden er blevet karakteriseret som en grænse, der ikke bør overskrides.

Den grænse er nu overskredet af Storbritannien muligvis under indtryk af såkaldte bioetikere som John Harris og Julian Savulescu, der i årevis har hævdet, at vordende forældre har en moralsk forpligtelse til at skabe designerbørn. "Det menneskelige genom", siger de, "er ikke perfekt". Derfor er det "i etisk forstand bydende nødvendigt at støtte denne teknologi."

Et andet hensyn kunne meget vel være, at "der er penge i det, hvad enten jeg bryder mig om det eller ej", som en af de amerikanske forskere bag den ny teknologi for nylig bemærkede i *New Scientist*.

BAN Ki-moon på krigsstien igen inden sit exit som FN's generalsekretær

Ifølge *Center For Family & Human Rights* (<https://c-fam.org>) forsøger FN's generalsekretær Ban Ki-Moon nu – ad bagdøren – at gøre abort og LGBT-rettigheder til en del af FN's nye udviklingsmål.

Generalsekretæren har netop udsendt en rapport "One Humanity: Shared Responsibility" (Én menneskehed: et fælles ansvar) som oplæg til Det humanitære Topmøde i Istanbul i maj måned i år. Heri opfordrer han regeringerne til at inddrage abort- og LGBT-rettigheder i implementeringen af de nye udviklingsmål, som blev vedtaget af Generalforsamlingen i september 2015, og som kommer til at gælde frem til 2030.

Det sker på trods af, at det under de intense forhandlinger om de nye udviklingsmål lykkedes et flertal at få fjernet enhver omtale af disse "rettigheder" fra slutdokumentet – til stor lettelse ikke mindst for repræsentanterne for udviklingslandene.

Ban Ki-moon indleder rapporten med en personlig beretning om, hvordan han som barn måtte flygte fra sit hjem i Korea uden at kunne medbringe andet end det, han selv kunne bære i sine arme derfra, og fortæller videre, hvordan han blev hjulpet og inspireret af et endnu "ungt" FN.

Dernæst opfordrer han regeringerne til at lade det være en "første priori-

tet" at give alle kvinder og unge piger adgang til "seksuel og reproduktiv sundhed" – et udtryk, som i FN-jargonen dækker over prævention, sterilisation og abort.

Ban Ki-moon, som nu befinder sig i det sidste år af sin embedsperiode, har i al sin tid som generalsekretær arbejdet utrætteligt for at få abort anerkendt som en menneskeret – især ved hjælp af sproglige manipulationer – indtil videre dog uden held.

ISTANBUL-MØDET

Dette seneste forsøg skal ses i lyset af det forestående Istanbul-møde, hvor Ban Ki-moon håber at opnå en stiltiende accept af sin fortolkning af udviklingsmålene. Risikoen for, at han kan få held med sit forehavende, er denne gang så meget desto større, som dette møde i al væsentlighed kontrolleres af hans medarbejderstab, især af det koordinerende organ OCHA, som også står bag rapporten.

Der vil således ikke blive forberedende forhandlinger inden mødet, og der vil ikke blive udarbejdet et slutdokument, som deltagerne vil kunne godkende eller forkaste – kun mødeledelsens sammenfatning af drøftelserne og endnu en rapport fra Generalsekretæren, der videresendes til Generalforsamlingen til efteråret. Det er her, den endelige afgørelse skal træffes.

FORSØG PÅ FORSØG

Første gang FN-systemet forsøgte at gøre "retten" til abort til en del af international ret, var på FN's befolkningskonference i Cairo i september 1994. Her lykkedes det en årvågen pro life-bevægelse godt hjulpet af bl.a. Vatikanet og en række muslimske lande at afværge manøvren og få gennemtvunget, at der i slutdokumentet kom til at stå, "at abort i intet tilfælde må betragtes som en metode til familieplanlægning."

I 2010, i forbindelse med forhandlingerne om de udviklingsmål, som udløb i 2015, forsøgte Ban Ki-moon i samarbejde med feministen og aborttilhængeren Navanethem Pillay, som da var nyudnævnt højkommissær for menneskerettigheder, i en fælles rapport at give det udseende af, at fri abort og kvinders adgang til sundhedsydelser var én og samme sag.

Og endnu et forsøg blev gjort på FN's konference om bæredygtig udvikling i Rio i 2012, hvor det heller ikke lykkedes abort- og befolkningslobbyen at få indført betegnelsen "reproduktive rettigheder" i slutdokumentet. Dette til højlydt fortrydelse for Kvindegruppen i FN og Norges tidligere statsminister Gro Harlem Brundtland.

Facit er således, at "reproduktive rettigheder" endnu ikke forekommer i noget forpligtende FN-dokument vedtaget af Generalforsamlingen.

Det kinesiske dilemma er også vores dilemma

I øjeblikket er der i hele verden 7 i arbejde for hver person over 60 år. Det tal vil ifølge FN falde til 4,9 i 2030

Som bekendt meddelte de kinesiske myndigheder i det forgangne år, at man vil forlade 35 års et-barns-politik og fremtidigt sætte grænsen ved to børn pr. familie.

Spørgsmålet er blot, om det er for lidt og for sent.

Andelen af ældre på pension vil ifølge den seneste prognose fra FN stige fra 12 pct. i dag til over 50 pct. i 2050, og den nye lov, der trådte i kraft 1. januar i år, vil i bedste fald kun kunne reducere stigningen med 5 pct.

Og allerede nu oplever man et tilsvarende fald i antallet af erhvervsaktive. Antallet af 16-60-årige faldt således i 2015 med 4,9 mio. ifølge de officielle kinesiske statistikker. Det er godt nok kun omkring ½ pct. af den samlede arbejdsstyrke på 911 mio., men nok så foruroligende set i sammenhæng med et fald på kun 1,6 mio. i 2014 – med andre ord en indikation af, at

udviklingen går den gale vej. Bedre bliver det ikke af, at leveomkostningerne i Kina i øjeblikket er stigende – et forhold, der ikke umiddelbart tilskynder kineserne til at sætte flere børn i verden – og heller ikke af, at kineserne ikke umiddelbart vil kunne finansiere forsørgelsen af og omsorgen for en stadigt voksende "ældrebyrde".

DET GLOBALE PROBLEM

Men kineserne er langt fra ene om at stå over for udfordringer af denne art. FN's chef-demograf John Wilmoth, udtalte således på et møde i FN-hovedkvarteret i november, at den hastigt stigende alder i befolkningerne, som han betegnede som en "demografisk konstant", er et problem, som alle lande bør have opmærksomheden rettet imod.

Ifølge FN vil der i 2030 være 97 lande i verden, som har en lavere fertilitet

end 2 børn pr. kvinde og dermed et faldende befolkningstal. De økonomiske og sociale konsekvenser af dette er uforudsigelige, ikke mindst fordi der er tale om en udvikling uden fortilfælde i nyere tid.

Syud Amer Ahmed, som er tilknyttet Verdensbanken som økonom og ekspert i udviklingsøkonomi, advarer i Verdensbankens publikation *Global Monitoring Report 2015/2016* om, at "den stigende alder i befolkningen vil bremse væksten i den globale økonomi." Problemet, siger han, forværres af, at det netop er de industrialiserede lande, som står for 80 pct. af det globale bruttonationalprodukt, som i længst tid har haft den laveste fertilitet.

At den negative udvikling på længere sigt vil ramme den 3. verden hårdest, illustreres af, at 48 pct. af verdens ældre over 60 år p.t. ikke modtager nogen form for pension.

De irske vælgere sendte deres abortvenlige regering til tælling

Regeringspartiernes valgnederlag var i vidt omfang en lussing til aborttilhængerne

Irlands to regeringspartier Fine Gael og Labour led begge et eftertrykkeligt nederlag ved parlamentvalget den 26. februar.

Værst gik det ud over Labour, som nu kun har 6 mandater tilbage efter at have mistede 27, mens Fine Gael gik fra 73 til 49 mandater – et tab på 24. Det betyder, at regeringskoalitionen ikke har mulighed for at fortsætte, og det er endnu uvist, hvilke partier der vil kunne danne en ny regering.

Men hvorfor gik det så galt for regeringen? En del af svaret finder man på fotoet foroven nærmere bestemt det blå skilt nederst i højre side. Det henviser til det løfte, Fine Gael gav vælgerne i 2011 om ikke at røre ved abortlovgivningen – hvilket partiet så alligevel gjorde i 2013 med vedtagelsen af den lov, som tillader abort,

såfremt moderens liv er i fare, eller når moderen truer med selvmord.

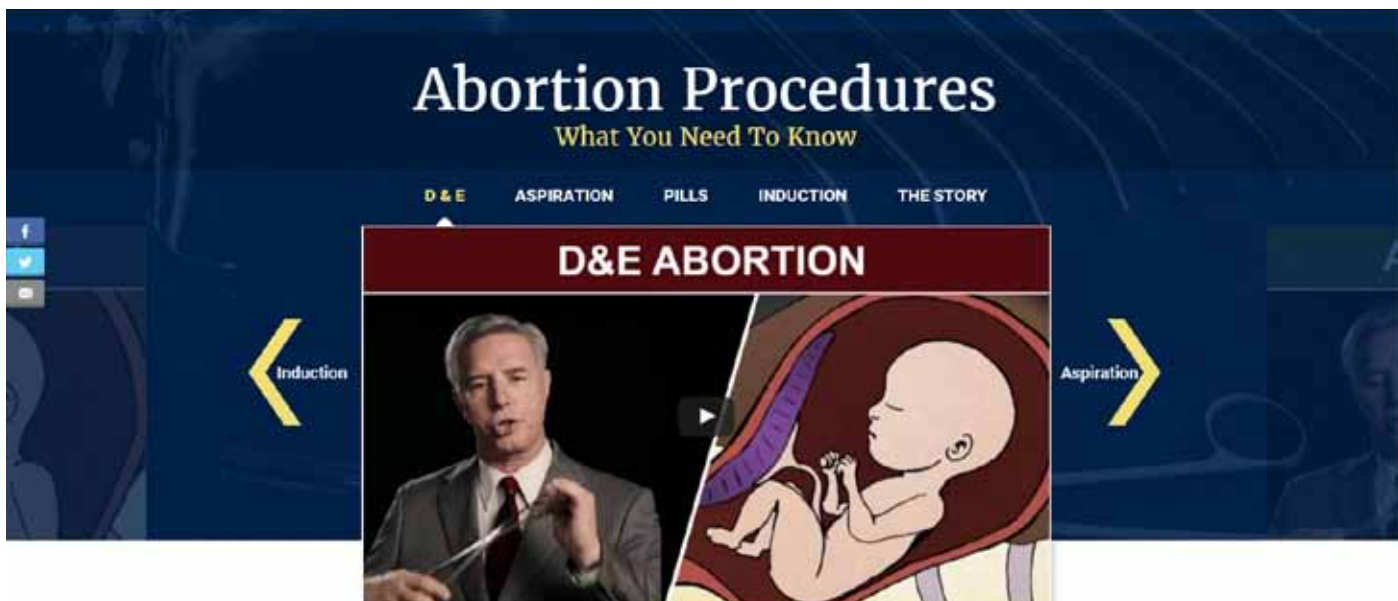
Jamen var det ikke rimelige undtagelser? Jo, men overflødige at lovgive om, al den stund situationer af denne art sagtens kunne håndteres under den på det tidspunkt gældende lovgivning. Til gengæld viser al erfaring, at undtagelser avler nye undtagelser. Det er det, man kalder salamimetoden, som overalt i den vestlige verden skridt for skridt – eller for nu at blive i metaforen: skive for skive – er blevet benyttet til at bane vejen for fri abort.

Ui Briain, talskvinde for den irske pro life-organisation Life Institute, konstaterede efter valget, at en del af Labours tilbagegang uden tvivl skyldes partiets utilslørede ønske om at indføre fri abort efter engelsk model i Irland. Det helt vidunderlige

ved dette valg, tilføjede hun, er, at det klart fremgår af resultaterne, at de kandidater, der er tilhængere af abort, er blevet straffet af vælgerne, og at deres stemmer er gået til kandidater, der er pro life. Det viser, at politikerne i den grad er ude af trit med befolkningen i abortspørgsmålet.

Samtidig glæder hun sig over, at den indsats, Life Institute gjorde under valgkampen, helt åbenlyst har båret frugt. Instituttet har etableret et netværk af frivillige, som i løbet af valgkampen gik fra dør til dør for at gøre folk opmærksom på, hvad der stod på spil.

I Irland, siger hun, er de fleste imod abort, men medierne er utroligt tendentiøse i deres dækning af debatten. Hvad det angår, tror jeg de er blandt de værste i verden.

<http://www.abortionprocedures.com>

Ny abortside på internettet giver klar og sober information

Anthony Levantino er en amerikansk læge med speciale i obstetrik og gynækologi. Han har i løbet af sin karriere udført over 1.200 provokerede aborter. Det har han besluttet sig for aldrig at gøre igen.

I stedet har han ved siden af sin praksis som gynækolog indledt et samarbejde med Lila Rose fra Pro Life-organisationen Live Action. De har sammen lavet en hjemmeside, hvor man får ren besked om, hvordan et abortindgreb foregår.

Man skal ikke være nervøs for at gå ind på siden af frygt for at blive konfronteret med fotos af blodige, lemlæstede fostre. Som det kan fornemmes af skærmbilledet øverst på denne side, er det eneste, der sker, at Levantino nøgternt og sobert gør rede for, hvad lægen foretager sig, samtidig med, at han i en række tegnefilm-sekvenser viser de fire forskellige måder,

en provokeret abort kan udføres på i USA:

- Medicinsk abort, hvor kvinden indtager en pille (RU 486) inden for de første 9 uger af graviditeten.
- Udsugningsmetoden, som er den mest almindelige i de første 12 uger af graviditeten. Her fører man et hult plasticrør, en såkaldt sugecurette op i livmoderen og suger fosteret ud gennem røret.
- Efter 12. uge, når fosteret er for stort til at passere gennem sugecuretten, foretager man en delvis fødselsabort (dilation & evacuation), hvor livmoderhalsen udvides, og fosteret legemsdel for legemsdel trækkes ud med en tang.
- Ved de sene aborter op til 24. uge sætter man en fødsel i gang. Her kan man vælge at indsprøjte kaliumklorid i fosterets hjerte umiddelbart inden fødslen. Fosteret dør

i løbet af få minutter, således at moderen forskånes for at opleve, at det viser livstegn efter fødslen.

Det skal tilføjes, at der med hensyn til abortmetoder og lovgivning er mindre forskelle mellem USA og Danmark, og i øvrigt også forskelle mellem de forskellige stater i USA. Men grundlæggende er det, man foretager sig i USA og i Danmark, det samme.

Hjemmesiden byder endvidere på et særdeles tankevækkende interview med Anthony Levantino, hvor han bl.a. fortæller, hvordan det lidt efter lidt gik op for ham, at det altid er forkert at dræbe et ufødt barn – uanset af hvilken grund og uanset hvornår i løbet af graviditeten det gøres.

Det eneste minus ved hjemmesiden: at man skal være god til engelsk for at få det fulde udbytte.

Kan ufødte børn føle smerte?

I abortdebatten – ikke mindst i USA, hvor der foretages mange sene aborter – har man længe diskuteret, om det ufødte barn føler smerte, når abortlægen f.eks. foretager en delvis fødselsabort og herunder trækker barnets lemmer et for et ud gennem livmoderhalsen.

Konkret drejer spørgsmålet sig om, hvorvidt det ufødte barns nervesystem er så udviklet, f.eks. i 20. uge af graviditeten, at det er i stand til at føle smerte.

Det er der fortsat uenighed om blandt læger og forskere. En søgning på internettet vil vise, at man i den ene lejr hævder, at et ufødt barn først kan føle smerte omkring 28. uge, hvor nervesystemet er fuldt udviklet. Billeder fra ultralydsscanninger, som viser, at barnet reagerer over for berøring fra metalinstrumenter i forbindelse med et abortindgreb, fortolker man som refleksbevægelser, ikke som et udtryk for, at barnet føler smerte.

I den anden lejr hævder man, at den seneste forskning, bl.a. de erfaringer man har gjort i forbindelse med kirurgiske indgreb før fødslen, viser noget ganske andet.

Her blot nogle hovedpunkter fra et interview med David A. Prentice, Ph.D. og direktør for tænketanken Charlotte Lazier Institute, hvor han i 2015 uddybede dette sidste synspunkt.

De allerseneste undersøgelser, siger han, viser med al tydelighed, at babyer i 20. graviditetsuge og sandsynligvis endnu før føder smerte og endda langt mere intense smerter end en nyfødt eller en voksen person.

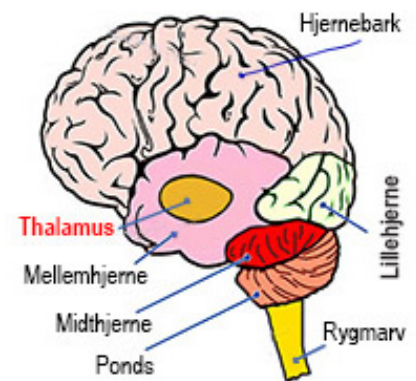
Det sidste skyldes, at nerveceptorerne ligger meget tættere på dette udviklingsstadium, hvor huden også er tyndere. Hertil kommer, at der hos voksne er en funktion, hvor hjernen, når vi føler smerte, reagerer ved at sende et signal tilbage, som dæmper smerten. Dette signal er først til stede efter fødslen og først fuldt udviklet flere måneder efter.

Et af de argumenter, der er blevet brugt i debatten, er, at de overliggende dele af hjernen (hjernebarken) endnu ikke er fuldt udviklet i 20. uge.

Hertil siger Prentice, at forskningen har vist, at denne del af hjernen ikke er afgørende for, om man kan føle smerte. Der er et andet dybere lag, thalamus, som er placeret i mellemhjern (læs mere om det på <http://www.hjernetips.dk/thalamus>). Thalamus er allerede under udvikling i 8.-12. uge og er det organ, der formidler kontakten til centralnervesystemet.

Så vi har faktisk ikke brug for hjernebarken for at kunne føle smerte, siger Prentice, kun for de dybereliggende dele af hjernen og for de nervebaner, der sender informationerne videre – og de er på plads i 20. uge.

Prentice gør i den forbindelse opmærksom på, at man ved kirurgiske indgreb på ufødte giver bedøvelse både til moderen og barnet helt ned til 5. uge. Og han tilføjer, at der i den mest anvendte lærebog om anæstesi faktisk står, at fostre fra 16. uge og ubestrideligt fra 20. uge kan føle smerte, og at det derfor er nødvendigt både at smertedække mor og barn under operationer.

Nogle debattører – også blandt modstanderne af abort – har anført, at denne problematik hverken gør fra eller til i abortdebatten, da problemet jo under alle omstændigheder vil kunne løses ved at give det ufødte barn bedøvelse i forbindelse med et abortindgreb.

Det kan der selvfølgelig være noget om, men vil det ikke uanset hvad være en god idé at spare de ufødte børn for unødige lidelser?

Zika-pandemien og abortindustriens ekspansion i Sydamerika

I januar i år begyndte medierne for alvor at gøre opmærksom på faren for en ny pandemi, der har sit arnested i Sydamerika. Epicenteret er mere præcist Brasilien, hvor der fornyligt blev anslået at være mellem 440.000 og 1,3 millioner mennesker, der skulle være smittede af den såkaldte zika-virus.

Denne virusform er ikke ny, men har været kendt siden 1947, hvor den blev opdaget i Uganda. Siden har den spredt sig i de tropiske egne langs ækvator fra Afrika over Polynesien til Sydamerika. Zika-virus overføres med myggearten *aedes aegypti* ved stik, men kan muligvis også overføres fra menneske til menneske ved kropskontakt via kropsvæsker. Bliver man inficeret med denne virus, kan man udvikle zikafeber, der fører til udslæt og influenzaagtige symptomer. Smittede er syge fra et par dage op til én uge og får i de allerfleste tilfælde ikke varige mén.

På den baggrund synes det svært at forstå, at WHO og andre internationale organisationer har så travlt med at råbe "vagt i gevær", og at Brasilien har mobiliseret 200.000 soldater til at bekæmpe *aedes*-myggen! Over en halv million, anslås det, dør som følge af malaria på verdensplan om året og mange får varige skader, uden at det udløser verdensomspændende kampanjer mod malariamyggen.

Zika-virusen er imidlertid for nyligt kommet under mistanke for at kunne forårsage underudviklet kranie og hoved, såkaldt mikrokefali, og andre skader på centralnervesystemet hos fostre.

Brasilianske forskere har således på-

Dette har gjort mange latin-amerikanske kvinder urolige og angste. Ja, man kunne sige, at disse udmeldinger har ført til en regulær "panikdemi", for hvem frygter ikke at få et svært handicappet barn?

vist et statistisk sammenfald mellem hyppigheden af udbrud af zikafeber og tilfælde af mikrokefali. Disse forskningsresultater er dog langt fra tilstrækkelige til at bevise en årsags-sammenhæng mellem infektion med zika og alvorlige fosterskader, hvad de fleste eksperter også medgiver.

En rapport fra det brasilianske sundhedsministerium viser da også, at ud af 404 bekræftede tilfælde af mikrokefali hos nyfødte siden oktober 2015 blev kun 17 testet zika-positive! Columbias præsident, Juan Manuel Santos erklærede i begyndelsen af februar, at på trods af at 3177 af landets gravide kvinder er inficeret med zika-virus, er der ikke konstateret ansats til mikrokefali hos nogen af fostrene og derfor ingen grund til panik i befolkningen. Men hvorfor er der så en markant vækst i antallet af mikrokefali fra gennemsnitligt 150 rapporterede tilfælde om året til 404 bekræftede tilfælde fra oktober 2015 til nu i Brasilien?

Den brasilianske sundhedsorganisation Abrasco og en forening af argentinske læger kaldet PCST mener, at forklaringen kunne være, at man omkring 2014 begyndte at bruge pesticiden pyroproxifen i Brasilien til bekæmpelse af myggelarver, der ifølge eksperter påviseligt har ført til mangfoldige skader på fostre i de områder, hvor staten har gennemført sin insektbekæmpelse med dette nye middel. Trods flere gode grunde til skepsis angående zika-virusen som hovedårsag til de seneste mikrokefali-udbrud, valgte WHO's generaldirektør, Margaret Chan, alligevel at råbe "U-ven kommer!!" idet hun i starten af februar udsendte følgende kommuniké: "Jeg erklærer hermed, at de seneste sammenfald af mikrokefali-tilfælde med andre neurologiske forstyrrelser, som er rapporteret i Brasilien efter tilsvarende sammenfald i Fransk Polynesien i 2014, udgør en alarmerende helbreds-katastrofe af internationalt omfang (*a public health emergency of international concern*)."

Kommunikéet opfordrer endvidere til, at de berørte lande med hjælp fra det internationale samfund gør alt hvad de kan for at forebygge og forhindre spredningen af denne virus, og ikke mindst, at gravide søges beskyttet i videst muligt omfang mod at blive smittet. Myndighederne i adskillige latinamerikanske lande har da også opfordret kvinder til at undgå graviditet i et par år, indtil det står helt klart, hvorvidt zika-virusen er årsag til mikrokefali.

Dette i forening med mediernes vanlige hang til sensationisme og alarmisme har gjort mange latinamerikanske kvinder i den fødedygtige alder og dem som p.t. er gravide,

urolige og angste. Ja, man kunne sige at disse udmeldinger har ført til en regulær "panikdemi", for hvem frygter ikke for at få et svært handicappet barn?

Denne fremprovokerede panik har ikke mindst den internationale abort-lobby forstået at udnytte!

Dee Redwine, den regionale direktør for Planned Parenthood Global, har udtalt: "Regeringer kan ikke på den ene side fraråde graviditet, mens de samtidig begrænser deres engagement i og finansiering af familieplanlægning og adgang til sikker og legal abort."

"Retten til fri abort" er jo nemlig stadig ikke udbredt til særligt mange latinamerikanske stater, ej heller Brasilien, Sydamerikas folkerigeste land. Pro Choice organisationer har ikke haft det så let i disse lande, hvor den folkeligt forankrede katolicisme med dens forbud mod prævention og abort stadig sætter grænser for, hvad liberale og progressive eliter og politikere kan slippe af sted med på dette felt. Men den hypede zika-pandemi kan nu måske blive den rambuk, der bryder disse grænser ned?

Det skrækscenarie, der nu manes frem for at få legaliseret aborten, er, at mange kvinder af frygt for at få misdannede børn vil opsøge kvaksalvere og "kloge koner", der på deres uhygiejniske køkkenborde med strikpepinde og andre remedier vil gøre "det nødvendige" med stor fare for kvindernes liv og helbred!

Der kan næppe være tvivl om, at den globale abortindustri vil kunne se frem til nye store lukrative markeder og kronede dage, hvis beslutningstagerne i de latinamerikanske lande, der indtil nu har holdt stand mod det stigende pres fra omverdenen, når frem til, at det nu må dreje sig om at vælge "det mindre onde", altså tilbyde legal og sikker abort frem for "det større onde", altså illegal og usikker abort. Måtte det ikke gå så galt!

John Mogens Jensen

KORT NYT

Chile kom den 1. marts et skridt nærmere en **legalisering af abort**, da landets forfatningskommission med 8 stemmer mod 5 stemte for en række lempelser af landets abortlov, som p.t. ikke tillader abort under nogen omstændigheder.

Bag dette initiativ står Chiles socialistiske præsident Michelle Bachelet, som er kendt for at støtte abort-lobbyen både på hjemmefronten og i internationale fora.

Hun kom straks efter under beskyldning for at have ignoreret normal lovgivningsmæssig praksis. Bl.a. fik medlemmerne af kommissionen først forslaget at se en time før afstemningen og var således ude af stand til at rådføre sig med deres bagland.

Forslaget går nu videre til Senatet, hvor det forventes, at det vil møde stærk modstand fra pro life politikere.

Endnu en **eutanasiskandale** er kommet for en dag i Belgien.

Tine Nys, som her ses i midten mellem sine to søstre, døde ved eutanasi i april 2010. De to søstre har for nylig i en TV-udsendelse givet deres skildring af forløbet – en skildring, som giver et skræmmende indtryk af, hvad der kan være i vente, hvis man legaliserer eutanasi (aktiv dødshjælp) og dermed gør aflivning af patienter til en rutine.

Tine Nys, som havde diagnosen autisme, slog i 2009 op med sin kæreste og fortalte juleaften samme år, at hun havde besluttet sig for at gøre en ende på sit liv ved eutanasi.

Herefter gik en proces i gang, hvor de to søstre var forfærdede over

at opleve de involverede lægers kynisme. Lægerne gjorde meget lidt ud af at overtale Tine til at leve og tilbød hende heller ikke i dette øjemed nogen form for behandling.

Hertil kom, at den obligatoriske indberetning til myndighederne ikke blev færdig til tiden, men indgrebet alligevel godkendt af eutanasi-kommissionen. Og endelig blev indgrebet udført af en inkompetent læge, som stik imod reglerne ikke havde kommunikeret med sine kolleger.

En flamsk psykiater udtrykte i en kommentar til forløbet ønsket om, at der var tale om en svips, men samtidig bekymring for, at det ikke var et enkeltstående tilfælde.

RFM's års- og repræsentantskabsmøde 2016

Tid: Lørdag den 2. april kl. 11-16

Sted: menighedslokalet v/ Godthåbskirken,
Rosenlunden 15, 5000 Odense C

PROGRAM

11.00-12.30

Årsmøde:

Orientering om bestyrelsens arbejde.

Kassererens beretning.

Valg til repræsentantskabet (forslag til kandidater skal være bestyrelsen i hænde en uge inden mødet).

Forslag fra bestyrelsen om endnu nogle justeringer af RFM's vedtægter.

Ordet er frit.

12.30-13.00

Repræsentantskabsmøde:

Valg af medlemmer til bestyrelsen.

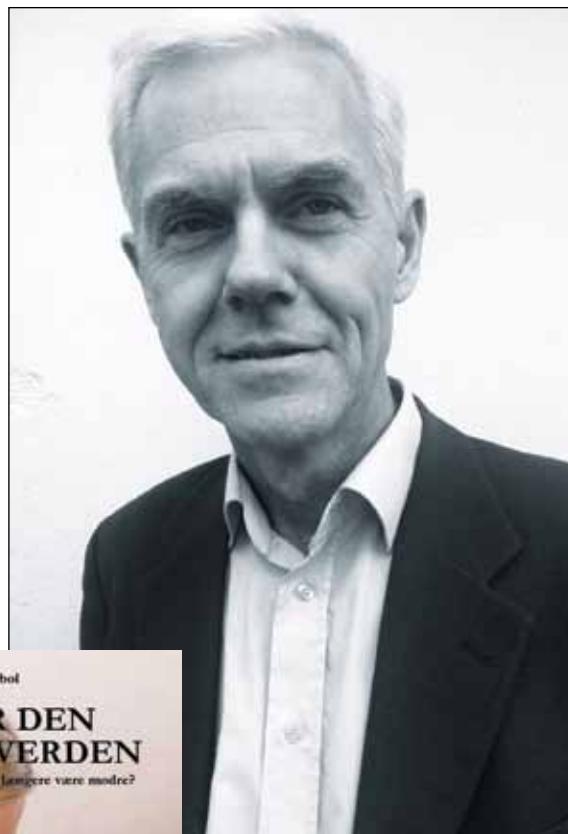
13.00-14.00

RFM byder alle tilsluttede på frokost –
tilmelding nødvendig på 55767652
eller info@rfm.dk

14.00-16.00

Debatoplæg v/Niels Arbøl
og efterfølgende diskussion.

Denne del af mødet er åben og gratis for alle interesserede.

Mød lektor cand.scient et art. Niels Arbøl,

som blandt andet vil tale om årsagerne til, at kvinder i dagens Danmark venter med at få børn, til de er over 30, eller helt afstår fra at blive mødre.

Niels Arbøl er forfatter til bøgerne "Det moderløse samfund" og "Mor er den bedste i verden".